Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.04.1997, sp. zn. 11 To 32/97, ECLI:CZ:VSPH:1997:11.TO.32.1997.1

Číslo: 43/1998

Právní věta: Účelem předběžného šetření podle § 379 tr. ř. není zjištění, zda osoba, o jejíž vydání jde, spáchala trestný čin, pro který je její vydání žádáno.Pouze v případě, že tato osoba uvádí v rámci předběžného šetření okolnosti vyvracející podezření ze spáchání trestného činu a současně nabízí o nich důkazy nacházející se především na území České republiky, přičemž tyto důkazy lze bez větších průtahů provést, je příslušný státní zástupce povinen zaměřit předběžné šetření i na objasnění těchto okolností (§ 379 odst. 3 tr. ř.). Splnění této povinnosti není závislé na tom, jaká je právní úprava týkající se předkládání důkazů v příslušné mezinárodní smlouvě, nebo zda se řízení koná bez smluvního podkladu.Výsledky šetření podle § 379 odst. 3 tr. ř. nepředstavují právní překážku bránící vydání žádané osoby k trestnímu stíhání do ciziny podle Evropské úmluvy o vydávání (uveřejněna pod č. 549/1992 Sb.). Mohou však odůvodnit potřebu vyžádání dodatkových informací ve smyslu čl. 13 citované úmluvy, zejména vyjádření, zda dožadující strana i za zjištěných okolností na žádosti o vydání trvá.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.04.1997

Spisová značka: 11 To 32/97

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 379 odst. 3 549/1992 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 43

Účelem předběžného šetření podle § 379 tr. ř. není zjištění, zda osoba, o jejíž vydání jde, spáchala trestný čin, pro který je její vydání žádáno.

Pouze v případě, že tato osoba uvádí v rámci předběžného šetření okolnosti vyvracející podezření ze spáchání trestného činu a současně nabízí o nich důkazy nacházející se především na území České republiky, přičemž tyto důkazy lze bez větších průtahů provést, je příslušný státní zástupce povinen zaměřit předběžné šetření i na objasnění těchto okolností (§ 379 odst. 3 tr. ř.). Splnění této povinnosti není závislé na tom, jaká je právní úprava týkající se předkládání důkazů v příslušné mezinárodní smlouvě, nebo zda se řízení koná bez smluvního podkladu.

Výsledky šetření podle § 379 odst. 3 tr. ř. nepředstavují právní překážku bránící vydání žádané osoby k trestnímu stíhání do ciziny podle Evropské úmluvy o vydávání (uveřejněna pod č. 549/1992 Sb.). Mohou však odůvodnit potřebu vyžádání dodatkových informací ve smyslu čl. 13 citované úmluvy, zejména vyjádření, zda dožadující strana i za zjištěných okolností na žádosti o vydání trvá.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 4. 1997 sp. zn. 11 To 32/97)

Vrchní soud zamítl stížnost S. G. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 1997 sp. zn. 4 Nt 304/97, jímž bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání do ciziny.

Z odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 1997 sp. zn. 4 Nt 304/97 bylo podle § 380 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto, že je přípustné vydání S. G. příslušným orgánům Rakouské republiky pro trestný čin podle § 12 odst. 1, 2, 3, 4 zákona o omamných prostředcích, částečně ve spojení s § 12, resp. § 15 rakouského trestního zákona, trestný čin podle § 12 odst. 2 zákona o omamných prostředcích, kterému odpovídá kvalifikace trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zák. České republiky, jehož se měl dopustit tím, že v měsíci květnu a červnu 1993 zaslal nejméně ve třech případech nejméně 30 g heroinu z Turecka do Lince v Rakouské republice, a to prostřednictvím spěšného dopisu EMS rakouskému státnímu příslušníkovi G. P., a účastnil se tím na obchodu jmenovaného s omamnými prostředky.

V současné době vykonává S. G. trest odnětí svobody v trvání tří let, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 12. 1996 za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák.

Proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání do ciziny, podal S. G. v zákonné lhůtě stížnost. V této stížnosti poukázal především na to, že žádné dopisy s drogami z Turecka do Lince neposílal a G. P. nezná. Pokud jde o předcházející odsouzení, šlo o to, že jeden Jugoslávec mu předal balík, ve kterém byly drogy, o kterých S. G. nevěděl.

K osobním poměrům uvedl, že v Praze má družku a tři malé děti.

S. G. požádal, aby byl kvůli trestným činům, pro které je žádáno jeho vydání, vyšetřován v České republice, protože zde má rodinu, o kterou se musí starat.

Vrchní soud v Praze přezkoumal v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

Vydání osoby do ciziny je jednou z forem tzv. extradice, jejíž podstatou je akt právní pomoci, záležející v odevzdání osoby státem dožádaným, v daném případě se jedná o Českou republiku, státu kompetentnímu ji stíhat, tj. státu dožadujícímu, v daném případě je to Rakouská republika.

Rozhodnutí příslušného soudu o tom, zda je vydání přípustné (§ 380 odst. 1 tr. ř.), předchází předběžné šetření, které provádí příslušný státní zástupce (§ 379 odst. 1 tr. ř.). Účelem tohoto šetření je zjistit, zda jsou zde podmínky pro vydání, zejména zda jde o čin trestný podle práva obou států, pro který je vydání přípustné a jehož trestnost nezanikla, a zda nejde o občana České republiky.

Řízení o vydání do ciziny (§ 379 a násl. tr. ř.) není součástí trestního stíhání. Proto se v něm

neuplatní příslušná ustanovení trestního řádu ohledně předmětu a rozsahu dokazování v trestním stíhání (§ 89 odst. 1 tr. zák.).

Smyslem předběžného šetření není obstarávání stejných důkazů jako v přípravném řízení.

Pouze v případě, že osoba, o jejíž vydání jde, uvádí v rámci předběžného šetření okolnosti vyvracející podezření ze spáchání trestného činu a současně nabízí o nich důkazy nacházející se především na území České republiky, přičemž tyto důkazy lze bez větších průtahů provést, je příslušný státní zástupce povinen zaměřit šetření i na objasnění těchto okolností.

Výsledky takového šetření nepředstavují právní překážku bránící vydání osoby k trestnímu stíhání do ciziny podle Evropské úmluvy o vydávání (uveřejněna pod č. 549/1992 Sb.). Mohou však odůvodnit potřebu vyžádání dodatkových informací ve smyslu čl. 13 citované úmluvy. Přitom nelze také vyloučit, že s ohledem na povahu zjištěných okolností dožadující stranil nebude nadále trvat na své žádosti o vydání.

Námitky S. G., že se trestné činnosti, pro kterou žádá rakouská strana o jeho vydání, nedopustil, neobsahují žádné konkrétní okolnosti, které by bylo možno ověřovat postupem předpokládaným v ustanovení § 379 odst. 3 tr. ř.

Přihlížet nelze ani k jeho osobním poměrům. Je třeba pouze konstatovat, že S. G. ve své výpovědi při předběžném šetření uvedl, že se svou družkou má jedno dítě a stará se o její dvě děti z předcházejícího manželství. Zde dále uvedl, že v Rakouské republice nikoho nezná a nemá tam k nikomu žádné vztahy. Ze zatykače Zemského soudu v Linci ze dne 19. 2. 1996 však vyplývá, že je ženatý s rakouskou státní příslušnicí R. K.

Ze zprávy Policie ČR, Úřadu vyšetřování hl. m. Prahy ze dne 17. 1. 1997 ČVS: OVV-5029/97 vyplývá, že S. G. je podezřelý ze spáchání trestných činů podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a § 187 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. Ani tato záležitost však s rozhodováním o přípustnosti vydání nesouvisí (srov. čl. 19 Evropské úmluvy o vydávání a č. 12/1 996 Sb. rozh. tr.).

V uvedené věci byly splněny všechny podmínky pro vydání příslušným orgánům Rakouské republiky v souladu s mezinárodní smlouvou.

Rozhodnutí Městského soudu v Praze je v naprostém souladu se zákonem a je i dostatečně odůvodněno.

Protože ani v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, nebyla zjištěna taková pochybení, která by odůvodňovala případné zrušení rozhodnutí, rozhodl Vrchní soud v Praze tak, že stížnost S. G. jako nedůvodnou zamítl.